

14 söndagen efter den Heliga Trefaldighets Dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Predikotext: Joh 5:1-14

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags evangelium om de tio spetälska, som botas av Jesus, och om hur en av de botade, en samarit, ensam vänder tillbaka till Jesus för att tacka, ställs av evangelieboken under söndagens huvudrubrik och predikoämne: *"Tacksambet"*. Det är tvivelsutan evangeliets budskap i dag, sammanfattat i Jesu allvarliga: *"Var äro de nio?"* Det är denna sällsamma planta, denna rara växt, som det i dag gäller. Ändå finns det i dagens evangelium klart uttalat något än mer grundläggande, den jordmån, ur vilken tacksamheten växer fram. Vi hör tacksamhetens upphov, källa och förutsättning i evangeliets avslutande mening, dess krön: *"Din tro har frälst dig"*. Dessa Jesu ord har inget tillfälligt och nyckfullt över sig. Strax innan har tron varit föremål för Jesu utläggning: *"Om i haden tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn"* (Luk. 17:6), och trons innehåll tecknas klart i de omgivande textstyckena om den sanna och falska rättfärdigheten, om det osynliga gudsriket, om Kristi återkomst till dom, om helgelsen. Så är den frälsande tro, som Jesus talar om, något mycket bestämt, och det är denna tro, som de tio spetälska instämt i med sitt rop: *"Mästare, förbarma dig över oss"*. När Jesus drar fram genom landet på sin väg mot sin syndaförlåtande, rättfärdiggörande korsdöd i Jerusalem, är det tron på sig som en sådan frälsare, som han avfordrar människorna. Det är denna tro, som ensam bär tacksamhetens frukt.

Trons väsentlighet, dess avgörande betydelse, hör vi i själva den avslutande meningens yttre form: *"Din tro har frälst*

dig". Inte Människosonen, inte hans rättfärdighet, inte det osynliga gudsriket har frälsat mannen utan just tron. Utan denna tro kan frälsningens gåva inte upptagas i oss. Utan tron är Kristus själv till ingen nytta. Så är dagens evangelium ett mäktigt upphöjande av tron, av *"tron allena"*. Om denna tro gäller så som om tacksamheten, att den *"icke är var mans"* (2 Tess. 3:2), att den inte finns, där den kunde väntas, och att den skänks, där man inte trodde det, alldeles som det heter i evangeliet *"Och denne var en samarit"*. Den är något, som kan förspillas och vanvårdas, som Jesus så ofta inskräp, och som vi uppenbarligen, så långt vi förstår, möter i de övriga nios kortlivade, först så entusiastiska men sedan svalnande och upphörande tro. Utstötta människor, som för sin sjukdoms skull tvingats leva utanför byns gemenskap, har inte velat fortsätta sitt utanförskap i andlig måtto, inte velat förkastas av det judiska prästerskap, som utställt det nödvändiga friskintyget. Så har de dragit sig undan den bannlysning, som vilade över Jesus och hans efterföljare, inte velat leva under det ord, som Jesus några få verser efter dagens evangelium formulerar: *"Den som står efter att vinna sitt liv, han skall mista det; men den som mister det, han skall rädda det"*. (Luk. 17:33) Om detta säger vi så sammanfattningsvis:

I. trons gemenskap med Kristus är tacksägelsens källa och ämne,

II. trons tacksägelse tackar för allt genom Kristus,

III. trons tacksägelse måste ständigt bryta ned otrons otacksamhet.

I. Trons gemenskap med Kristus är tacksägelsens källa och ämne.

"Din tro har frälst dig" var evangeliets slutord, som pekar på hur samariten och vi med honom har av Gud insatts i full och hel gemenskap med Kristus, iklätts hans rättfärdighet, delaktiggjorts i hans uppståndelse. Ja, *"I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud"*. (Kol.3:3)

Ingenting mindre än detta överflyttande från domen till nåden, från jorden till himmelen, hade mött samariten och har mött oss och detta är källan och ämnet för vår tacksägelse. Jag tackar och lovar Gud för att han är min Gud och jag hans barn, allt utan min förtjänst och värdighet. Jag tackar och lovar Gud för att han gjort mig ren från syndens spetälska, från min onda naturs förbannelse. Jag tackar och lovar honom för att mina böner är hörda, för att hans omsorg omvärver och uppfyller mig alla dagar.

II. Trons tacksägelse tackar för allt genom Kristus.

Den lovprisning, som vi frambär som kristna, begränsar sig inte till nådens verk genom Ord och sakrament, utan tackar för allt genom Kristus. Därför att verkligen är *"uppståndna med Kristus"* (Kol. 3:1), därför att vi av himmelens och jordens Herre i Kristi uppståndelse gjorts till herrar över synden, döden och djävulen, tror vi, att hela skapelsen räcks oss som gåva att bruka, att tacka och lova för. Med trons öga, i tron på Ordets skänkande av alla Guds gåvor till oss, ser

vi i varje skapat ting Guds skänkande, flödande gåva till oss, alldeles som aposteln skriver: *"Ty allt vad Gud har skapat är gott, och intet är förkastligt, när det mottages med tacksägelse; det bliver nämligen helgat genom Guds Ord och bön"*. (1 Tim. 4:4 f.) Därmed beskrives ingalunda någon kyrklig vigningsakt utan den kristnes ständiga, lovprisande bruk av de i Ordet innefattade skapelsegåvorna, den i Ordet tillsagda gudomliga godheten i mat och dryck, kläder, föda, hus och hem.

III. Trons tacksägelse måste ständigt bryta ned otrons otacksamhet.

Så fort vi säger *"tro"*, har vi också sagt *"otro"*, har vi pekat på vår ännu odränkta gamla människa, som dagligen knorrar över livet, som suckande möter den nya dagen, som håller en otrons liturgi över livets motigheter och orättvisor. Efter sin gamla människa är också den kristne så beskaffad. Genom det heliga dopets kraftiga och underbara sakrament är vi bjudna att genom daglig ånger och bättring förkväva och döda denna ogudaktiga otacksamhet. Den är en hädelse mot den helige och allgode Guden, ett förkastande av hans Ords uppenbarelse, ett återfall i hedendomens mörker. Otacksamhet är just synd, synd, som Gud strängeligen förbjudit. Därför skall vi alltmer ta till oss det ordet: *"Och varen tacksamma"*. (Kol. 3:15)

Amen.